

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.288/2025/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Kovács Kond)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	érdekelt1 (érdekelt1 címe)
Az alperesi érdekelt képviselője:	dr. Balácsi Csaba kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energia ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (22. és Kf. 4. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.703.360/2024/21. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 84.000 (nyolcvannégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 1.402.510 (egymillió-négyszázkétezer-ötszázötz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás, a kereset és a védírat

[1] Az alperes a 2024. július 15. napján kelt határozat1 számú határozatával a felperest közvilágítás üzemeltetési engedély megszegése miatt 6.000.000 forint bírsággal sújtotta. A határozatot a felperes keresettel támadta, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a bírság megfizetésére kötelező rendelkezés hatályon kívül helyezését, harmadlagosan a bírságkiszabás vonatkozásában a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Pernyertessége esetére perköltség igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: 32/2003. IMr.) 2. §-a szerint, megbízási szerződés alapján kérte megállapítani, a benyújtott számlával igazolt – Áfát tartalmazó – összegben.

[2] A felperes a 2025. május 23-án kelt beadványához csatolta a megbízási keretszerződést, a jogi képvisellel járó időráfordítást részletező kimutatás jelen perre vonatkozó kivonatát és 5 darab számlát összesen 43.480,58 euró összegben; kérte azt – kizárólag ügyvédi munkadíjból álló perköltségként a Magyar Nemzeti Bank 2025. május 22. napján alkalmazandó 403,20 forintos átváltási árfolyamon – mindösszesen 17.531.369,856 forintban megállapítani.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte, valamint a felperes kötelezését a felmerült perköltségének viselésére; igényét a 32/2003. IMr. 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó 3. § (3) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes határozat1 számú határozatának a felperest 6.000.000 forint bírsággal sújtó rendelkezését megsemmisítette, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A perköltségről akként rendelkezett, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik. Kötelezte továbbá a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 15.000 forint kereseti részilletéket, a fennmaradó 15.000 forint kereseti részilleték pedig az állam terhén maradt.

[4] Az elsőfokú ítélet – perköltségviselés szempontjából releváns – indokolása értelmében a bírságkiszabásra vonatkozó határozati rendelkezés megsemmisítésére a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján azért került sor, mert az alperes által folytatott megelőző eljárás összességében 211 napig tartott, ami a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalról szóló 2013. évi XXII. törvény (a továbbiakban: MEKH tv.) 5/D. § (4) bekezdésében meghatározott 75 napos ügyintézési határidőnek több, mint a kétszerese. Az ügyintézési határidő kétszeresének túllépése a megelőző eljárásban megvalósult olyan lényeges eljárási szabályszegés, ami miatt az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.)

103. § (4) bekezdése kizárja a bírság szankció alkalmazását. Ugyanakkor a felperes terhére – a közvilágítási üzemeltetési engedély megszegése körében – az alperes jogszerűen állapított meg jogsértést, így az ezt vitató keresetrészt a törvényszék a Kp. 88. § (1) bekezdése alapján elutasította. Mindezekre figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség arányát azonosnak tekintette, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a peres felek a költségeiket maguk viselik. Az érdekelt perköltséget nem igényelt, így arról nem hozott döntést.

[5]

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes a pontosított fellebbezésében a perköltségviselésről szóló rendelkezés megváltoztatását és a pervesztes félnek a kereseti kérelemben foglalt 17.531.369,856 forint perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet nem rendelkezett valamennyi kereseti kérelemről, kifejezett erre irányuló kérelem ellenére sem döntött a perköltség pervesztes félre terheléséről, amivel megsértette a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. §-ának rendelkezéseit. Ez ellentétes az Alkotmánybíróság – az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 219. §-ára vonatkozó alkotmányos követelmény megállapításáról szóló – 25/2020. (XII.2.) AB határozatával (a továbbiakban: AB határozat), amely kimondja: „A pernyertes fél perköltséghez való joga az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó tisztességes eljárás részét képezi. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből következően a perköltség áthárításának elmulasztása a pernyertes félre tényleges jogsérelmet jelenthet, amennyiben az jogi képviselőt igénybevétele kényszerült.” Hivatkozott továbbá a Kúria Kfv.VI.37.073/2018. számú ügyben hozott határozatára (a továbbiakban: Kúria döntése), amely szerint a perköltség megítélése során nem a bíróság méltányossági mérlegelése, hanem a pernyertesség tényleges aránya és annak következményei irányadóak. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság – a Kp 86. §-ának rendelkezéseit is sértve – a perköltségviselés kérdéséről egyetlen mondatban, indoklás nélkül döntött. Különösen sérelmesnek tartotta, hogy a 6.000.000 forint bírságot kiszabó, legfőbb határozati rendelkezés megsemmisítése, azaz a kereseti kérelem legfontosabb elemében való pernyertessége ellenére a perköltség viselése – jogszabálysértő és méltánytalan módon – az ő terhévé vált. Mindennek figyelmen kívül hagyása a jogorvoslathoz való jog kiüresedéséhez vezethet.

[7] A 2025. szeptember 24-én kelt beadványában – felhívásra – hivatkozott a korábban már benyújtott megbízási keretszerződésre, számlákra és a jogi képviselői munkák igazolása céljából csatolt dokumentumokra, melyeket ismételten mellékel.

[8] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy a felperes a fellebbezést megalapozó, általa hivatkozott anyagi jogi jogszabálysértést nem jelölte meg, és utalt ugyan az indokolási kötelezettség elsőfokú bíróság általi megsértésére, de ezen hivatkozásához kapcsolódóan sem jelölte meg a megsértett jogszabályhelyet, így nem tett eleget a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak. A fellebbezés továbbá megalapozatlan, mivel az elsőfokú ítélet kifejezett rendelkezést tartalmaz a perköltségről és annak pervesztes félre terheléséről akként, hogy a költségét mindkét fél maga viseli. A felperes téved, amikor pernyertességét állítja, a kereseti kérelmei ugyanis részben elutasításra kerültek. A perben több eljárásjogi hivatkozása sem vezetett sikerre, anyagi jogi érvelése nem volt megalapozott, így – a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében – nem

jogszabályellenes, hogy az elsőfokú bíróság a kereset részbeni megalapozottságát állapította meg, valamint akként rendelkezett, hogy mindegyik fél a maga költségét viselje. Érvelése szerint a felperes perköltség igénye nem felelt meg a Pp. 80. §-ának sem, mivel nem „a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült” költséget generál öt jogi képviselő megbízása, vagy ismételéseket tartalmazó, túlírt beadványok szerkesztése. Nem lehet az alperesre terhelni az ügyvédek közötti egyeztetéseket, illetve az indokolatlanul felszámított költségeket. A mintegy 270 munkaóra nem a perből adódó szükségképpeniségből kifolyólag keletkezett, a megjelölt óradíj (130 € + Áfa) pedig túlárzott. A ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység és a munkadíj között aránytalanság áll fenn, mely a 32/2003. IMr. szerint korlát nélkül mérsékelhető.

[9] Az érdekelt fellebbezési ellenkérelemmel nem élt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a fellebbezéssel támadott részében – a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés az elsőfokú ítélet perköltséget érintő részét támadta, így a felülbírálat is kizárólag e rendelkezésre és az ahhoz fűzött indokolásra terjedt ki. Az ítéltábla ebben a körben folytatott vizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perköltségviselés tekintetében irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen hívta fel és azokat helytállóan alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait kellően kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

[12] A felperes fellebbezésében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett valamennyi kereseti kérelemről – különösen a pernyertes fél perköltségének pervesztes félre terheléséről –, amellyel megsértette a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. §-ának rendelkezéseit. Döntése a perköltségviselés körében ellentétes az AB határozattal és a Kúria döntésével; az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, továbbá megsértette a Kp. 86. §-át is.

[13] Az ítéltábla elsőként rámutat arra, hogy a fellebbezésnek meg kell felelnie a Kp. 100. § (2) bekezdés a) - c) pontjaiban foglaltaknak ahhoz, hogy a beadványt érdemben elbírálhassa a másodfokú bíróság. A fellebbezésnek ezért a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezéssel támadott ítélet számát, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér; valamint a másodfokú bíróság döntésére vonatkozó határozott kérelmet. Az egységes kúriai

joggyakorlat szerint a fenti kötelező tartalmi elemek hiánya a fellebbezés olyan mértékű fogyatékoságának minősül, amelyre vonatkozóan nincs helye hiánypótlásnak (Kpkf.IV.39.138/2022., Kpkf.VII.39.479/2022/3., Kpkf.V.40.577/2021/2.; Kpkf.V.40.494/2021/2.). A jogszabályhely szövegszerű, tartalmi körülírása nem pótolja a jogszabályhely konkrét megjelölését. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.VI.39.676/2021/2.).

[14] A felperes állította, hogy az elsőfokú bíróság – kizárólag a perköltségviselésre vonatkozó indokolás tekintetében – megsértette az indokolási kötelezettségét, ezt a kifogását azonban nem támasztotta alá jogszabályhellyel, az e körben előadottak nem feleltek meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak. A felperes azt sem jelölte meg pontosan, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 83. §-ának és a Kp. 86. §-ának mely konkrét rendelkezéseit sértette meg. Ezen hiányosságok ugyanakkor a perbeli esetben nem képezték a fellebbezési eljárás lefolytatásának akadályát, mert a másodfokú bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell, hogy a fellebbezéssel támadott ítélet, illetve az annak meghozatalával végződő elsőfokú eljárás nem szenved-e olyan súlyos eljárási hibában, ami – a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül – a Kp. 110. § (1) bekezdése alapján abszolút hatályon kívül helyezési ok; valamint ennek hiányában a Kp. 110. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával – a fellebbezés korlátai között – megállapítható-e az elsőfokú eljárás során elkövetett olyan lényeges, a fellebbezési eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés, amely a per érdemi eldöntésére kihatással van. E vizsgálódás kiterjedt arra is, hogy az ítélettel szemben elvárt tartalmi követelmények (kereseti kérelmek kimerítése, indokolás) körében észlelhető-e olyan hiányosság, amely – az ügy érdemére való kihatása folytán – az ítélet érdemi felülbírálatát akadályozza.

[15] E vizsgálat alapján az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perköltségviselésről hozott döntésében eleget tett az indokolási kötelezettségre irányadó jogszabályi rendelkezéseknek, azaz a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek, mely szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a bíróság által megállapított, az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró tényeket (azaz a releváns tényállást), a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, illetve nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, valamint a jogi indokolást. Az ítélet perköltségviselésről szóló része megfelel továbbá a Kp. 86. § (1) bekezdésének is, mivel az ítélet rendelkező része a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemről, így a sérelmezett perköltségről is tartalmaz érdemi döntést. Az elsőfokú bíróság akként döntött, hogy a felek a költségeiket maguk viselik, mert a pernyertességük-pervesztességük aránya közötti különbség nem jelentős, az azonosnak tekintendő.

[16] A fellebbezésre és az ellenkérelemre figyelemmel az ítéltábla rögzíti, hogy a törvényszék a perköltségviselésről hozott döntése során a pernyertesség-pervesztesség arányát helyesen meghatározva kizárólag a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján irányadó Pp. 83. § (2) bekezdését alkalmazta.

[17] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a kiszabott bírság megsemmisítése, azaz a per legfőbb rendelkezése tekintetében pernyertes lett. A felperes ezen állítása azonban nem jelent teljes pernyertességet, ebből következően semmiképpen sem eredményezheti a Pp. 83. § (1) bekezdésének alkalmazását és az alperesnek az általa felszámított perköltség megfizetésére kötelezését. A felperes ugyanis a per anyagi jogi felelősséggel kapcsolatos alapkérdésében, azaz a jogsértés tényének megállapítása körében pervesztes lett, e körben az elsőfokú bíróság a keresetét elutasította. Az elsőfokú ítéletben a jogsértő felperesi magatartás megállapításra került, a határozatban foglaltak a bírság anyagi jogi jogalapja tekintetében megalapozottak voltak, a felperes bírság megfizetése alóli mentesüléséhez csupán az a tény vezetett, hogy az alperes eljárásának időtartama meghaladta az Ákr. 103. § (4) bekezdése értelmében a bírság kiszabását lehetővé tevő időbeli keretet. Összességében a megelőző eljárás során felmerült ügyintézési határidő túllépés az egyetlen olyan, az elsőfokú bíróság által elfogadott – eljárásjogi – felperesi hivatkozás, amely alapján a felperes részben pernyertessé vált, s mentesült a bírságfizetési kötelezettség alól.

[18] A Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén a fél az ellenfél perköltségét a pervesztessége arányában téríti meg. Ha a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség, valamint a fél és az ellenfél javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, egyik fél sem köteles a perköltség megtérítésére. Ezen jogszabályhelyet az elsőfokú bíróság is felhívta az ítéletében és indokolási kötelezettségének eleget téve rögzítette, hogy a pervesztesség és pernyertesség aránya a felek között azonos, ezért a költségeiket maguk viselik. Ezen rendelkezéssel és annak indokával az ítéltábla maga is egyetértett, mivel a felperes a jogsértés ténye körében pervesztes, a bírság kiszabhatósága körében pedig pernyertes lett.

[19] A rendelkezés második mondatának második fordulatával, azaz a fél és ellenfél javára meghatározott perköltség összegek közötti különbség nem jelentős voltával kapcsolatosan a felperes fellebbezési érvelést nem adott elő, – a [13]-[14] bekezdésekben foglaltakra tekintettel – az indokolási kötelezettség megsértése körében fellebbezést megalapozó jogszabálysértést nem jelölt meg; a Pp. 83. § (2) bekezdésének alkalmazását a teljes pernyertességre (azaz a rendelkezés második mondatának első fordulatára) hivatkozással sérelmezte, mellyel a fellebbezés alapján lefolytatható vizsgálat kereteit [Kp. 108. § (1) bekezdés, 100. § (2) bekezdés b) pont] egyértelműen kijelölte. Az e körben elvégzett hivatalbóli vizsgálat ([15] bekezdés) során pedig az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy sem az érdemi felülbírálat akadály, sem az elsőfokú eljárás során elkövetett lényeges, a fellebbezési eljárásban nem orvosolható eljárásjogi szabálysértés nem állapítható meg.

[20] Az ítéltábla továbbá megjegyzi, hogy a felperes által hivatkozott AB határozat az Art. 219. §-ára vonatkozó alkotmányos követelmény megállapítása tárgyában született; a közigazgatási, vagy polgári perben megállapítható perköltségre vonatkozó konkrét megállapításokat nem tartalmaz. Ezen kívül az elsőfokú ítélet felülbírált része nem áll ellentmondásban a fél perköltséghez való jogával, illetve a perköltségviselés telepítésének

általános alkotmányossági szabályával, hanem az ezen alapelvekre is figyelemmel megfogalmazott, a pernyertesség-pervesztesség arányához igazodó, megfelelő eljárásjogi, költségviselési szabályt alkalmazza. A Kúria döntése egyrészt nem fellelhető a Bírósági Határozatok Gyűjteményében, így precedensértéke nem állapítható meg, másrészt – a fellebbezésben ismertetett része alapján – eltérő tényállású ügyet érint, mivel jelen esetben nem mérlegeléssel, hanem a pernyertesség és pervesztesség egyenlő aránya alapján határozott az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről.

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbezése tekintetében pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint – a fellebbezési eljárásra irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a)-b) pontjaira és (4) bekezdésére figyelemmel, 6 munkaóra alapján (6 x 14.000 forint), az alperesi jogi képviselő által felszámított összegben állapította meg. Az érdekelt a másodfokú eljárásban ellenkérelemmel nem élt, perköltsége nem merült fel, így annak viseléséről az ítéltáblának határoznia nem kellett.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a másodfokú bíróság a felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte. A megállapított illetékalap a felperes által a fellebbezésében vitássá tett követelésként a perköltség összegével megegyező. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[24] A felperes az elsőfokú bíróság illetékbevételi számlájára 1.049.500 forint fellebbezési illetéket – az Itv. 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére – szükségtelenül átutalt, melynek visszatérítésére az Itv. 80. §-a, valamint az eljárási illetékek megfizetésének és a megfizetés ellenőrzésének részletes szabályairól szóló 44/2004. (XII. 20.) PM rendelet előírásai irányadók.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 11.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró